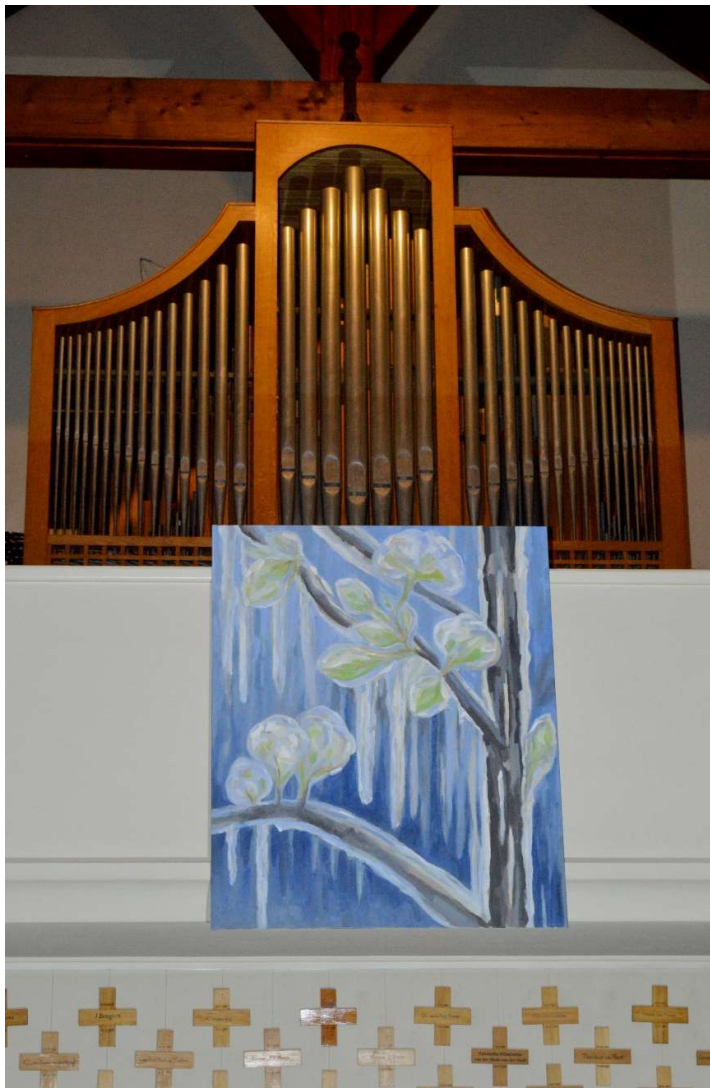

“Wek mijn zachtheid weer...”

Het schilderij van Dorota Roskowska hangt sinds Kerstmis aan het orgelbalkon. Elke keer als ik de kerk binnenkom, valt mijn oog erop. Het lijkt alsof de pijpen van het orgel en de ijspegels een eenheid vormen: dezelfde grijze tinten en dezelfde langwerpige vorm. Ik kijk letterlijk en figuurlijk weer naar een ander beeld.

Deze week moest ik denken aan een boek dat ik ooit heb gelezen met als titel de eerste regel van een lied van Oosterhuis: Wek mijn zachtheid weer.

Het boek gaat over een vrouw die op een vreselijke manier verraden is door een man die ze vertrouwde. En dat heeft invloed op de manier waarop ze in het leven staat.

We doen allerlei ervaringen op die ons kunnen beschadigen. Soms blijken mensen niet te vertrouwen te zijn, soms maken mensen misbruik van ons, soms is het leven hard en meedogenloos. Soms doen we zelf domme dingen.

Dergelijke ervaringen maken dat je je hart op slot doet, een muur zet tussen jou en de mensen om je heen, dat er een laag ijs ligt om je hart. Want we willen niet gekwetst worden. We willen geen pijn voelen.

Maar tegelijk weten we dat we juist daaraan kapot kunnen gaan.

Leven met een figuurlijke laag ijs over ons hart en onze ziel, is misschien een manier om te overleven in moeilijke omstandigheden. Maar kou en kilte kan verworden tot haat. Het ijs moet wel weer smelten, anders kunnen we niet groeien en bloeien. We moeten toestaan dat de zon ons verwarmt, dat we liefde kunnen ervaren, dat we liefde kunnen geven.

Het schilderij van Dorota heeft de belofte in zich van een lente. De boom zal in volle bloei komen staan. De vrouw uit het boek is uit het diepe dal gekropen door naar het lied te luisteren, en soms, af en toe, de woorden in haar mond te nemen:

Wek mijn zachtheid weer.

Geef mij terug de ogen van een kind.

Dat ik zie wat is.

En mij toevertrouw.

En het licht niet haat.

(Tekst Huub Oosterhuis)

Joke Kolkman